

A PALESZTIN ROTHSCCHILD

A Közel-Keleten semmiről sem lehet önmagában beszélni, még a pénzről sem. Túl véres vidék ez ahhoz. Az On The Spot exkluzív portréja a leggazdagabb palesztin üzletemberről, Munib al-Maszriről.

ÍRTA: S. TAKÁCS ANDRÁS

„NÁSZÚTON GÁZÁBAN?” – fordul hátra a mellettünk lévő asztaltól egy negyvenes éveiben járó, de már ősz hajú férfi. Folyamatosan rázza a lábán a vietnami papucsot, rövidnadrágjának zsebében megállás nélkül csörögnek a kulcsok. Két napja ért véget a háború, de még vibrál a levegő, jólesik nevetni mézeshetes kérdésén. Ő is viccnek szánta, sajnos nem gondolhatta komolyan, az elmúlt 51 napban több mint kétezer ember halt meg a gázai övezetben. Palesztin fegyveresek több ezer rakétát lőttek ki Izraelre, Gázában pedig házak ezreit tette a földre egyenlővé az izraeli hadsereg. Már szól a műezzin, mikor az izgága férfi végül bemutatkozik, ő igazgatója az egyetlen gázai luxusszállodát (értsd: az egyik emeleten mindig van áram). Most végre kifújhatná magát, elvégre a tűzszünet hírére a külföldi újságírók leléptek, nekik már nincs itt semmi látnivaló. A több mint száz szobából hatban lakik valaki.

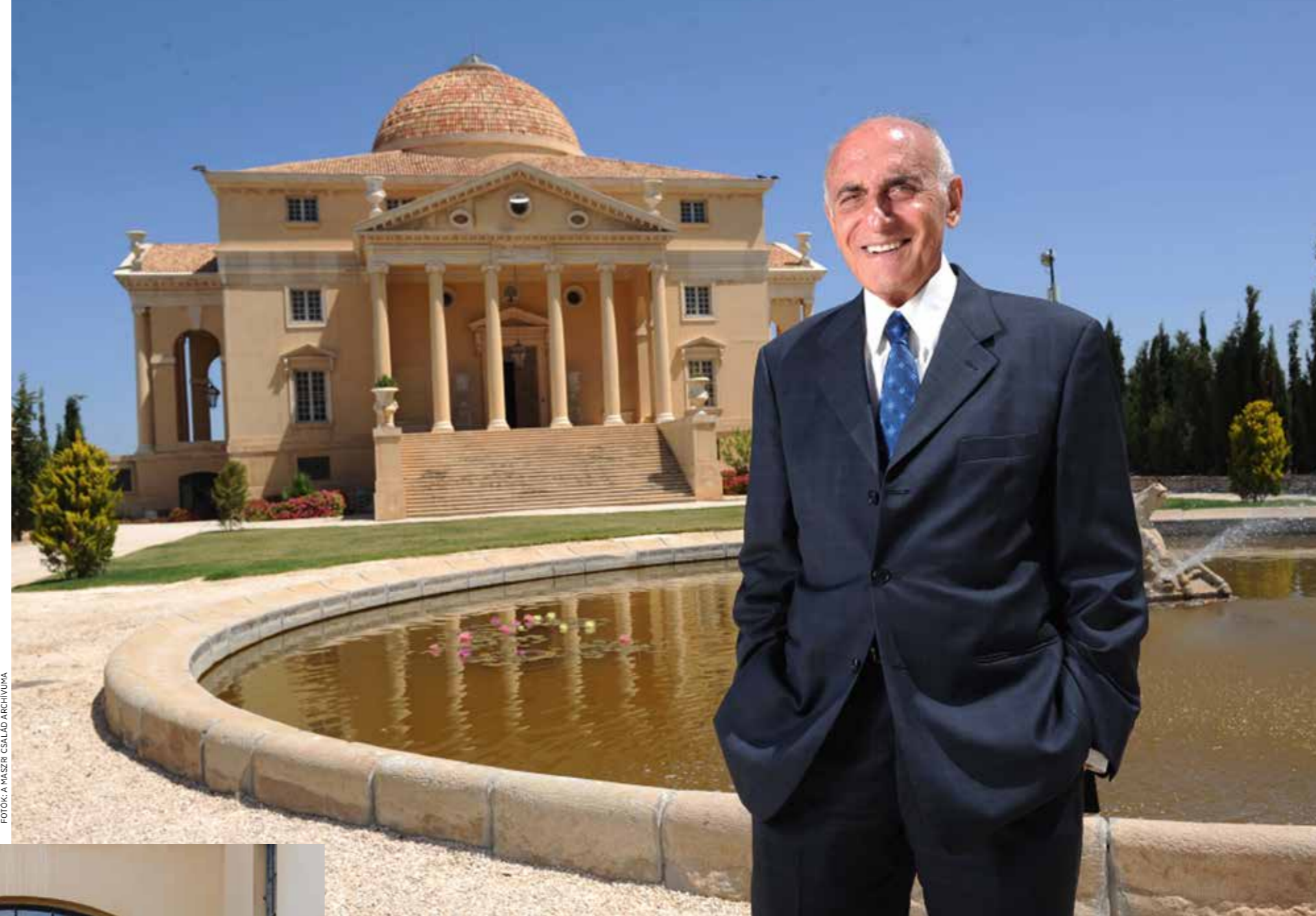
A háború idején telt ház volt, hála a liften még mindig olvasható feliratnak: az IDF (Izraeli Védelmi Erő, a hadsereg hivatalos neve – *a szerk.*) megerősítette, hogy a szálloda nincs a célpontok között. A menedzser meséli, hogy amikor a közelben becsapódott néhány rakéta, felhívta az izraeli hadsereg parancsnokát, hogy mégis mit képzelnek, mire a parancsnok kikérte magának, hogy egy üzletember számon kérje rajta, mikor mit bom-

báznak, de azért megnyugtatta a halálra vált igazgatót, hogy a hotelt ezután sem éri majd találat, no para.

A beszélgetés végén a menedzser felajánlja, hogy ha érdekel, összehoz egy találkozót a szálloda Nábluszban élő tulajdonosával, távoli rokona, Munib al-Maszrinak hívják, halottunk-e róla? A leggazdagabb palesztinról van szó, vagyonát ötmilliárd dollárra becsülik, hozzá kötődik a palesztin gazdaság negyede, Jasszer Arafat talán legfontosabb tanácsadója volt, ő beszélt rá Jichak Rabin izraeli miniszterelnököt, hogy kezet rázzon Arafattal a Fehéz Ház kertjében, az izraeliek pedig őt akarták palesztin elnöknek, de nem vállalta. Hogy érdekelne-e? A hoteligazgató másodszer nevette meg minket a gázai éjszakában.

A VIZSGA

Munib al-Maszri palotája Náblusz fölött, egy hegy tetejére épült a második intifáda idején, tankok között. A re-

FOTÓK: A MASZRI CSALÁD ARCHÍVUMA

AMIKOR BELÉPÜNK, KICSIT MEGSZÉDÜLÜNK A 120 NÉGYZETMÉTERES HALLBAN.

neszánz kori Andrea Palladio által tervezett vicenzai Villa Capra pontos mása. Itt Beit Fasztinnak hívják, ami annyit tesz: Palesztina háza. A tizenegy gyerekes családból származó Maszri tinédzserkorában határozta el, hogy ha gazdag lesz, neki is lesz palotája. A hét-nyolc évesen az izraeli katonákat kövekkel dobáló fiú Texasban járt egyetemre,

olajkutató geológusnak tanult, itt ismerte meg amerikai feleségét is. 1956-ban megalapította a Közel-Kelet egyik első privat gépgyártó vállalatát, az Edgót. Kutattak és kutakat fúrtak, gyakran sivatagos területek alatt is találtak vizet, így olyan városok indulhattak rohamos fejlődésnek, mint Rijád vagy Dubaj.

Az Edgo a régió legnagyobb vízkútfitró cégévé avanszált, közben eszközeikért és szolgáltatásaikért bejelentkeztek a gáz- és olajvállalatok is. A 70-es években olajvállalások idők köszöntöttek a világra, az Edgo pedig csak Líbiában egymillió hordó olaj-

Munib al-Maszri palotájában

jat szivattyúzott a felszínre napon-ta. Az olaj ára négyszeresére ugrott, és Munib Maszri gazdag ember lett. Hol Bejrútból, hol Ammánból, hol Londonból irányította birodalmát. Ma húsz országban van irodája, de napi szinten már az egyik fia viszi az üzletet. Egy másik fia a Berkeley Egyetemen lett építész, Maszri őt kérte meg, hogy tervezze meg az itáliai villa replikáját Nabluszba.

Amikor belépünk, kicsit megszedülünk a 120 négyzetméteres hallban, a négy égtáj irányába négy szalon nyílik, mindegyik egy-egy szent hely nevét viseli: Nablusz és Dzszenin, Betlehem és Názáret, Jaffa és Haifa, végül Jeruzsálem. Brahms egyik magyar tánca visszhangzik halkán a kupolában, közben valaki kihangosít egy mobiltelefont, Munib Maszri beszélni akar velünk.

„Welcome to Beit Falasztín” – karcos hang, kedves hangsúlyok. Épp külföldön van, de reméli, szeretjük a Magyar táncokat, és talán találkozhatnánk a jövő héten Ammánban. Addig is ismerkedjünk meg a lányával, Dinával. A szinte kizárólag korabeli bútorokkal berendezett villa egyik szobájában Maszri középkorú lánya egy trónuson ül. Minket a hatalmas ablakokon beáradó fényvel szemben kínálnak helyet. További rokonok érkeznek, van köztük marketinges, üzletasszony, újságíró is. A személyzet kávé, kuglófot és gyümölcsöt szolgál fel, majd másfél óráig elbeszélgetés következik, körülbelül negyven kérdésre kell válaszolnunk, korábbi munkáinktól a közel-keleti konfliktusig bezárólag mindent érintünk, ami majd esetleg szóba kerülhet a családfővel. Sok mindenről vitatkozunk. A tizedik kérdés táján teljesen világossá válik, hogy ez egy vizsga. Ha átmegyünk, lesz interjú, ha nem, akkor be kell érünk a fényűző nábluszi palotában tett látogatással.

Egy héttel később, reggel fél kilenckor az ammáni Four Seasons szálloda halljában négy testőr várakozik. A hotel előtt percekre leállítják a forgalmat, a menedzser

haptákban áll a főbejáratnál. Félve kérdezem, hogy mindezt Mr. Maszri rendelte-e, de kiderül, hogy valaki másra vigyáznak... További megfigyelésekre nincs idő, az épületbe belép a „palesztin Rothschild”, vagy ahogy Rámalláhban nevezik: a „nábluszi keresztapa”. Testőrök helyett fia és lánya fogja közre a közel két méter magas, nyolcvanéves, makulátlan megjelenésű, szikár urat.

Már előre jeleztem, hogy a reggeli-re a magyar Forbes vendégei, elvég-re ritkán hívhat meg az ember milliárdosokat bármire is, és valamiért azt gyanítom, hogy többnyire ők állják a cechet. De kiderül, hogy nem ez az első alkalom, hogy magyarok invitál-

- PÉNZ NÉLKÜL AKAROK MEGHALNI.

- EHHEZ MIT SZÓLNAK A GYEREKEI?

- KÉRDEZZÉK MEG ŐKET NYUGODTAN! MIND KOMMUNISTÁK.

ják reggelizni, igaz, a történet fél századdal ezelőtt esett meg.

A MI DIKTÁTORUNK IZRAEL

Maszri egyik barátjának 1963-ban Amerikába kellett utaznia egy konferenciára. Nem akart Ammánból egyenesen és egyedül Washingtonba repülni, ezért két másik barátal úgy döntöttek, hogy Maszri tűzpiros Ford Galaxyjával eljutnak Párizsig. Vittek magukkal két láda whiskyt, felváltva vezettek, Budapesten négy dollárért aludtak meg. Alig láttak a városban autókat, ezért reggel kimentek az utcára, hogy megnézzék, megvan-e még a kocsi. Négy gyönyörű magyar lány ült az autón, és ragaszkodtak hozzá, hogy bárhova is utaznak az ammáni pasik, ők is velük tartanak. A fiúk belepirultak az ajánlatba, azon tanakodtak, egyáltalán hogyan

férnek be ennyien az autóba, de a hölgyeknek erre is akadt megoldásuk: majd az ölükbe ülnek! Elindultak reggelizni, és bár a lányoknak láthatólag alig volt pénzüik, nem engedték, hogy Maszriék akár csak egy forinttal is beszálljanak a számlába. (Párizsban aztán az amerikai követségen kiderült, hogy a konferencia egy évvel később lesz, úgyhogy az út fénypontja egyértelműen Budapest maradt.)

Ötven évvel később Európa most újra Maszri figyelmének fókuszába került. Éppen azért lobbizik, hogy minél több európai ország fogadja el Palesztina államot. (Az interjú néhány héttel ezelőtt készült, hogy Svédország – az EU nyugati tagállama

mai közül elsőként – elismerte Palesztinát; majd a brit parlament is így döntött 274:12 arányban, igaz, a szimbolikus parlamenti szavazás eredménye nem jelent kötelezettséget a brit kormányra nézve – a szerk.)

– Emlékeznek, a szovjetek alatt diktatúra volt – próbálja Maszri közelebb hozni a palesztin problémát az európai felfogáshoz. – Mi is megszállás alatt vagyunk, csak a mi diktátorunk Izrael. Ne legyünk képmutatók! Európa szégyellje magát! Meg akartak szabadulni a zsidóktól, akik aztán jöttek hozzánk. Utálták őket, mindent megtettek ellenük... Mi tőlük szenvedünk, akik Európából érkeztek, akik elszenvedték a holokausztot... Ezért mondom, hogy Európa képmutató. A mai napig nem ismerték el Palesztina államot, és most azt mondják, hogy azért, mert Izrael kiakadna.

Pedig Maszri szerint ez egy win-win helyzet lehetne. Ha elismernék Palesztinát, Izrael békében élhetne az egész régióval, sőt olyan üzleti lehetőségek és területek nyílnának

KETTEJÜK KÖZÜL JASSZER ARAFAT VOLT A VISSZAFOGOTTABB.

meg előtte, amelyek most pont a politikai helyzet miatt maradnak zárva.

– Megmondtam Rami Levinek is (az egyik legnagyobb izraeli áruházlánc tulajdonosa – a szerk.), hogy ahelyett, hogy boltot nyit az izraeli telepeken, tehát az illegálisan megszállt területeken, egy palesztin partnere elvihetné Kartúmba, és tízezerszer annyit kereshetne, mint itt. Mi pedig szabadok lehetnénk.

A legutóbbi gázai háború óta a kététől távolabb áll a térség, mint az elmúlt években bármikor. Így aztán az üzleti környezet marad a harctér, már ha valaki éppen errefelé milliárdos.

Amikor arról kérdezem Maszrit, hogyan érte el, hogy az izraeli hadsereg, az IDF nem lőtt gázai szállodájára, és mesélek a liften olvasható feliratról, kis híján torkán akad a croissant.

– Micsoda?!
– Nem tudta?
– Most hallom először! Nem szeretem az IDF kifejezést, azt jelenti, Izraeli Védelmi Erő, miközben ez

egy megszálló hadsereg... Védelem? Kitől? Rossz a felirat, utálok! – azzal már tárcsázza is a gázai hotel menedzserét, a telefont kihangosítja, közli, hogy angolul fognak beszélgetni, és felelősségre vonja az IDF felirat miatt. A fagyos hangulatú hívás végén utasítást ad, hogy azonnal vegyék ki a szövegből ezt a „megtévesztő” nevet.

A PALESZTIN GAZDASÁG NEGYEDE

Kicsit én is lefagyok, a szállodaigazgató valószínűleg már háromszor megbánta, hogy összehozta ezt a találkozózt, mindenestre változatlanul nem értem, miért viszi Maszri a befektetéseit egy háborús zónába. A válasz: Padico, azaz a Palesztin Fejlesztési és Befektetési Társaság.

– Több mint húsz évvel ezelőtt kétszáz ember úgy döntött, hogy segít felépíteni egy jövődöbe-li ország infrastruktúráját – vázolja Maszri a tervet, amely arra a hipotézisre épült, hogy 1993-ban, de leg-

később 1999-ben lesz egy országuk. – Azt mondtuk, ezt a céget a nemzeti ügy mozgatja majd, de azért termeljen pénzt is, három és öt százalék között legyen a befektetés visszafogott hozama. Beletettünk 200 millió dollárt... Soha nem vettem ki belőle pénzt. Viszont még többet befektettem, inkább nacionalista, mint gazdasági megfontolásból.

A Padicónak 1998-ban 710 részvényese volt, ma már közel tízezer. Befektetéseik vannak szinte valamennyi ágazatban, amely – ahogy fogalmaznak – egy nemzet építésében fontos lehet, mint például az energiaszektor, a telekommunikáció, a mezőgazdaság vagy a turizmus. Nemcsak Gázában nyitottak szállodát, és jelentek meg az ingatlanpiacon, hanem Jeruzsálemben is, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy egy nap ez lesz az ő hivatalos főváro-

suk is. Az al-Dzsazíra szerint a Padico érdekeltségi körébe tartozik a palesztin gazdaság negyede, a vállalat elnöke a mai napig Maszri. Szerinte vagy ezer olyan vagyonos palesztin üzletember van a világban, akik megtehetnék, hogy befektetnek Palesztinába:

– Visszajöhetnének, virágoskertté változtathatnák, de a megszállás miatt nem vágynak ide – legyint lemondóan.

Maszri a palesztin befektetésekk mellett 2012-ben az izraeli high-tech-mogullal, Joszi Vardival közösen megalapította a BTI nevű csoportot (Breaking the Impasse, azaz a Páthelyzet Feloldása). Néhány száz olyan befolyásos izraeli és palesztin üzletember csatlakozott, akik hittek az úgynevezett két állam megoldásban.

– Azt gondolták, hogy így majd

lesz lehetőségük üzletelni – emlékszik vissza Maszri. – Imádják az üzletet.

– Ön nem?

– Nem, én az országomat sokkal jobban szeretem, mint az üzletet. Nincs bennem szenvedély az üzlet iránt. Jó tárgyalópartner vagyok, de nagyon rossz üzletember.

– Ezt kevesen fogják elhinni.

– Pedig így igaz. Egyszer például hagytam elúszni egymillió dollárt Libanonban. Az orrom előtt lett belőle hatezer dollár... Semmiféle üzleti érzék nincs a családban! Egyetlen gyerekem sem lett igazi üzletember. Mindenki azt hiszi, hogy valami mágnás vagyok, miközben nagyon keményen dolgozom, 14 órát Palesztináért, négy órát más üzleteken és jótékonyágon. Csak a megérzéseimre hagyatkozom, még a tárgyalásokon is. Most, hogy öreg vagyok, szégyen lenne itt hazudoznom önnek. Mögöttem kemény munka van, az amerikai tanulmányaim és az, hogy munkamániás vagyok. Három-négy órát alszom, nem olvasok könyveket, sőt semmit sem olvasok. Borzasztó egy élet! De Palesztina az első.

Talán ennek is köszönhető, hogy senki sem tudja pontosan, mekkora Munib Maszri vagyona. Vannak becslések ötmilliárd, 1,5 milliárd és 300 millió dollárról is.

– Maga mit gondol, mennyi pénz van? – kérdi.

– Talán valaha ötmilliárdja volt, de már csak 300 milliója maradt, mert minden pénzét Palesztinára költötte.

– Én az a típusú ember vagyok, aki simán sétál pénz nélkül. Ami azt illeti, nem akarok gazdagon meghalni. A pénzből inkább adnék minden kis falunak, diákoknak, sérült gyerekeknek, mert a mi családban is van kettő. Pénz nélkül akarok meghalni.

– Ehhez mit szólnak a gyerekei?

– Kérdezzék meg őket nyugodtan! Mind kommunisták.

Visszatérve az izraeli-palesztin üz-

letre, Maszri már nem hisz benne. Azt mondja, nem hajlandó még egy szál gyufát sem vásárolni izraeliek-től mindaddig, amíg tart a megszállás. Barátainál rendszeresen kinyitja a frizsidert, hogy van-e benne izraeli termék. Bojkottot hirdetett. Mint mondja, a legutóbbi gázai háború volt az utolsó csepp a pohárban, amikor egy nyári közvélemény-kutatásból kiderült, hogy az izraeli lakosság 95 százaléka támogatta Benjámín Netanjáhu izraeli miniszterelnök offenzíváját.

– Azok közül, akikkel együtt dolgoztam az izraeli oldalról, senki sem vette a fáradságot, hogy felhívjon – panasolja. – Azt akarnám, hogy az unokáim az ő unokáikkal nőjenek fel, de úgy tűnik, hogy az övék egy másik világ. Nagyon csalódott vagyok.

NÉGY GYÖNYÖRŰ MAGYAR LÁNY ÜLT AZ AUTÓN.

Nyolcvanévesen itt állok, szeretnék látni egy független Palesztinát, rengeteget próbálkoztam, de kudarcot vallottam. Mivel alapvetően optimista ember vagyok, még mindig azt mondom, hogy ha elfogadnák a független palesztin államot az 1967-es határok mentén, Jeruzsálemmel a fővárosaként, és nem épülnének újabb izraeli telepek, visszaülnék a tárgyalóasztalhoz.

Maszrival Tony Blairtól John Kerryig mindenki hajlandó leülni, pontosabban majdnem mindenki.

– Netanjáhuval nagyon régen találkoztam, még az első ciklusában. A saját fülemmel hallottam, hogy azt mondta a tanácsadójának, mostantól minden hónapban szeretne velem találkozni. Máig várok rá. Soha többé nem láttam. Pedig két órán át beszélgettünk. Megkérdezte, hogy Egyiptomból jöttem-e, mert a vezetőnevem azt jelenti, egyiptomi. El-

meséltem, hogy a családfám sok száz évre visszavezethető ide Palesztinába, de meg se merem kérdezni, az ő családja mikor jött? Azt felelte, ötven éve, az apja Lengyelországból érkezett.

Maszri órákig képes anekdotázni a világ legfontosabb volt és jelenlegi vezetőiről, de muszáj visszatérnünk az izraeli-palesztin üzleti viszonyokra, ugyanis ezen sokan vitatkoznak vele. A Cisco vezérigazgatója például azt nyilatkozta a Forbes magazinnak, hogy az izraeliek és palesztinok közötti high-tech-együttműködés a békehez vezető út alapköve. Nyereség mindenkinek, és létrehozhatja a középosztályt, márpedig az a béke legfontosabb záloga. Maszri pont fordítva gondolja, szerinte ez a modell csak békeidőben működik.

– Amikor rájössz, hogyan kell pénzt csinálni, és meghízol, már nem látod a megszállást, csak a vagyont után mérsz.

– De éppen az ön példája mutatja, hogy ez nem feltétlenül igaz.

– Én kivétel vagyok. Kétévesen vesztettem el az apámat. Náblusz utcáin nőttem fel, és mindig éreztem, hogy igazságtalanság, ami a palesztinokkal történik. Hét-nyolc évesen elbújtam, és megpróbáltam kővel eltalálni az izraeli katonai kocsikat.

Maszri szerint az ellenállásba minden belefér, és ki-ki maga dönti el, hogy a fegyvereket békés ellenállásra cseréli-e.

Ha már itt tartunk, kíváncsi vagyok, hogy az üzletember, aki egyformán jó viszonyt ápol a Hamász és a Fatah vezetőivel, mit gondol a Hamász gázai diktatúrájáról.

– Amikor börtönbe zárnak, diktátorra válsz. A Hamásznak meg kell szabnia az élet menetét, hiszen az egész terület 360 négyzetkilométer. Annyi ember ilyen kicsi helyen... A világ talán legsűrűbben lakott területe. Egy ilyen helyen akarnak de-

Ha 50 000 férfival találod magad szemben, mit mondanál?

Ha megvan a válasz, segítünk összehozni a találkozózt.

A Player.hu Magyarország leglátogatottabb férfimagazinja.

player **P**

A FÉRFI LEGJOBB OLDALA.

www.player.hu

mokráciát? Nem lehet utazni, halászni, enni, nincs munka, nincs iskola, és maga azt mondja, hogy ez diktatúra? Most legszívesebben megölném – szerencsére csak a textilszalvétát vágja hozzám az öléből. Megemlítem a brutális kivégzéseket, a nők jogait, a tüntetések letörését, mindazt, amit néhány héttel korábban láttunk és hallottunk Gázában.

– Tudja, miért csinálják? A tudatlanság miatt. Ezek az emberek nem hagyták el azt a területet harminc-negyven éve. Egy börtönben élnek, a saját szarukat isszák. Mít vár? Én is ugyanígy viselkednék. Ott állnék az amerikai neveltetéssel, beszorítva a sarokba, ahol csak vernek és vernek... Ugyanolyan lennék, mint ők! Én tényleg komolyan hiszek abban, hogy békében tudunk együtt élni. De ha nincs más választásom, akkor fegyvert fogok. Még az én koromban is.

ARAFATTAL SÍRTAK

Maszri amúgy sem tipikus nagypapa, és az unokái sem kényelmesedtek bele a velük született luxusba. Egyiküket néhány évvel ezelőtt egy tüntetésen eltalálta egy golyó, azóta is tolószékekben ül.

– Rettenetes tragédia. De csak egy a több ezerből. Hogy a gyerekeim megkeseredtek-e, azt nem tudom. Én elszántabb lettem, hogy még többet tegyek. Nem akarunk vérengzést. Úgysem tudunk végezni velük, és ők sem velünk. Ugyanabból a fajtából valók vagyunk.

Maszri évtizedeken át azt gondolta, hogy az egész országot vissza kell szerezniük a palesztinoknak, aztán egy közeli jó barátja meggyőzte róla, hogy ha nem fogadják el Izraelt, és nem érik be kevesebbel, semmi esélyük sincs. Jasszer Arafatnak hívták.

– Nyolc órán át beszélgettünk Tunéziában, üvöltöttünk egymással: Hogy lett a területek száz százalékából az ENSZ-ben 44 százalék, mostanra meg 22? Arafat azt felel-

te, megpróbáltuk Jordániában, megpróbáltuk Libanonban, most Tunéziában vagyunk, és már nincs hova futni, csak haza mehetünk. Mindketten sírtunk. Keserűen ugyan, de megértettem és elfogadtam, hogy ez az egyetlen esélyünk.

HÍRES TALÁLKÁK

Munib al-Maszri Kofi Annannal;
Tony Blairrel és Jimmy Carterrel
(felülről lefelé)

Maszri történetéből az derül ki, hogy kettejük közül Jasszer Arafat volt a visszafogottabb, de az izraelieknek Arafat személye sohasem volt igazán elfogadható a PLO (Palesztin Felszabadítási Szervezet) korábbi terrortámadásai miatt. Így aztán Jichak Rabin egyszer csak telefonon azt javasolta Munib Maszrinak, hogy legyen ő a palesztin elnök.

– Mondtam neki, hogy már van egy vezetőnk, akire nagyon büszkék vagyunk, és akit szeretek. Megdöbbsz a válaszon, és arra panaszkodott, hogy Arafat kezéhez túl sok vér tapad. Kértem, hogy találkozzanak. Elutasított, ő soha nem fog kezet Arafattal! Egyébként ez volt az első alkalom, hogy egy izraelivel beszélgettem. Elmondtam neki, hogy sem Mózes, sem Jézus, sem Mohammed nem köthet békét a palesztinok és az izraeliek között, csakis Jasszer Arafat.

A történet folytatása ismert: 1993 őszén Bill Clinton előtt állva Arafat és Rabin kezét rázták az oslói egyezményre, amelyben a PLO és Izrael kölcsönösen elismerte egymást. Nem sokkal később a Világ-gazdasági Fórumon Arafat odahívta Maszrit Rabinhoz.

– Rabin már túl lehetett két-három italon, mert nagyon vörös volt az arca – emlékszik vissza Maszri –, odahajolt, és azt mondta: „Mr. Maszri, kérem, ne mondja el neki, hogy én megmondtam előre!”

A híres kézfogás és a békefolyamat két évvel később Jichak Rabin életébe került, egy szélsőjobboldali ortodox zsidó vallási fanatikus lelőtte.

– Arafat és Rabin nemcsak nagyszerű vezetők voltak, de mindketten mártírok – mondja Maszri, aki éppen tíz évvel ezelőtt Arafat korporsójával repült vissza Párizsból Rámallahba. A nyolcvanéves Maszri mindkét hőst túlélte. Az ő nagy kérdése az, hogy vajon megéli-e a független Palesztinát. Fele királyságát erre tette fel. **F**

Következő szeminárium címe: A VEZETÉS 5 SZINTJE

Független előadónk:

Jan Ernst Gabrielsen
John Maxwell Team
alapító tagja

Hogyan válhatunk jobb emberré, jobb vezetővé?

Ezzel a kérdéssel találkozunk nap mint nap, és erre a kérdésre keressük a választ. Mindenki szeretne jó, jobb vezető lenni, felismerni magában mindazon képességeket, amelyek közelebb viszik céljai megvalósításához. Ez hosszú folyamat, nem megy egyik napról a másikra. Ebben nyújtunk segítő jobbot Önnek, vállalkozásának, cégének!

A szeminárium részletei:

Időpont: 2014. november 22. (szombat) 14:00-tól 20:00-ig

Helyszín: Rubin Wellness & Conference Hotel Budapest
1118 Budapest, Dayka Gábor u. 3.

Részvételi díj: 6.000 Ft/fő

A szeminárium díja tartalmazza az előadások jegyzetét, valamint a kávé-, tea- és ásványvíz-fogyasztást is.

Jegyvásárlás itt

ÚJ
könyv!

A szeminárium helyszínén Magyarországon először megvásárolható a New York Times bestseller szerző, **John C. Maxwell** könyve.

„Azok vagyunk, amit teszünk. A kiválóság nem cselekedet, hanem szokás.”

John C. Maxwell

www.maxwellbusinessplus.hu